

102610

Skipet som aldri kaster anker

Det er ikke ofte journalister ønsker at det de skriver, skal bli uaktuelt allerede før det kommer på trykk.

Dette er en av de få gangene: Mens disse linjene nedtegnes, arbeider ansvarsbevisste mennesker for å stoppe den «antisionistiske verdenskonferanse» som skal holdes i Stockholm i dag og i morgen.

På hemmelig sted, sier meldingen.

Fem hundre gjester er invitert av den notoriske antisisionisten Ahmed Rami.

På gjestelisten står tre som går igjen der nynazister samles: franskmannen Robert Faurisson, britten David Irving og amerikaneren Fred Leuchter.

De har felles blant annet den oppfatning at Auschwitz som leiren er blitt fremstilt etter krigen, er en løgn — og at gasskamrene ikke eksisterte.

Før femti år siden i dag — den 28.

november — hadde slaveskipet «Donau» vært i sjøen i to døgn på vei mot Tyskland med fanger — blant dem var 530 jødiske mennesker.

Samme dag som «Donau» seilte fra Oslo, la «Monte Rosa» fra kai — med 25 jøder blant fangene.

De var på vei til en gigantisk løgn — de fleste for å gasses ihjel umiddelbart etter ankomsten til leiren — i gasskammere som ikke eksisterte!

Kan det være noe poeng i å leve baklengs? Det kan være et poeng å kaste et blikk tilbake iblant. Det er hva de har sagt, de som overlevde og utrettelig har advart oss.

Se tilbake for å være beredt på hva som kan komme til å ligge foran.

Kanskje syntes noen av oss at det ble masete iblant: Etter det verden etterhvert fikk vite, kunne det jo umulig skje igjen. Inntil vi begynte å kjenne uro, lå det bak deres advarsler en helt spesiell erfaring av noe

menneskelig — eller umenneskelig — i vår utrustning, noe som alltid vil ligge på lur?

Nå skjer det. Ikke Holocaust igjen, den kan ikke gjentas. Stikkordene har lenge hatt afrikansk, sør-amerikansk, jugoslavisk klang — men tendensen har lignet. Fangeleirene, torturen, drapene, massegravene. Og verdens passivitet.

Og så igjen: Jødene. Alle som har fulgt med, vet hva som har utviklet seg de siste par årene. Takket være de grupper som nå er trommet sammen til konsolideringskonferanse i Stockholm.

Oktoberutgaven av gammel-nazistenes organ Folk og Land har enda en gang utnevnt meg til «giftspreders av første rang». Denne gang etter et uttale forledet av Arne Myrdals hemmelige landsforræderarkiv. Og hans drabanters bruk av koller og terror — viktige redskaper for den nazistiske samfunnsvirksomhet for femti år siden.

Revisjon av historien er et av målene for tidsskriftet. Når historien skrives av seierherrene, kan revisjon gi et klarere bilde av sannheten med tidsdistanse til fenomenene.

Men det lar seg ikke revidere bort at grupper av norske nazister er medskyldige i å ha ført de 40 prosent av norske jøder som omkom i konsentrasjonsleirene på den første del av veien, mot tilintetgjørelsen.

Det var politiet i okkuperte land som registrerte jødene. Sammen med Statspolitiet, Hirden og avdelinger fra Germanske SS Norge hentet de jødene i deres hjem, og sendte dem ombord i tog eller i Tysklandsbåtene.

Ikke bare de friske jødiske menneskene — men også syke, vanføre ble tatt, fra gamle hjem og psykiatriske avdelinger ble slept ut — de ble hentet fra barnehjem og skoler. Den yngste ombord i «Donau» på seilasen fra 26. til 30. november var fire måneder gammel — den eldste 81 år.

Alt med en forferdende brutalitet.

Folk og Lands redaktør skriver at hvis denne signaturen hadde hatt et minimum av objektivitet, kunne han for eksempel ha skrevet: «For femti år siden var det en gjeng kjekkasser i dette land som dro på skauen for å leke krig. De drev sabotasje og likviderte politiske motstandere for å øve seg. Om makthaverne den gang ikke hadde vært så moderate som de var, ville disse krigslekende spirrevippene ha nedkalt store ulykker over det norske folk.»

Det kaller redaktør Hakon Warendorph for objektivitet.

Det var disse «krigslekende spirrevippene» som lurte halvparten av Norges jøder ut av nazistenes klør, og berget dem over til Sverige — og livet.

Kanskje blir det ingen jødefiendtlig konferanse i Stockholm denne helgen. Men jeg vet om jødiske mennesker som allikevel føler usikkerhet for hva fremtiden vil bringe. En

historie jeg fikk i telefonøret fra en ukjent leser forleden, bekrefter det.

Mannen som ringte var fra Bekkelags-traktene. En dag var hans vei blitt oppsøkt av en ondsinnet ungdomsgjeng som stakk hull på bildekk nedover veien. Mannen hadde da tatt kontakt med bileierne som var rammet, for å finne ut hva de skulle gjøre med saken.

Omsider kom han til en jødisk familie hvis bil også var herjet. Da far i huset åpnet og fikk vite hva det dreide seg om, ble han begeistret:

— Hva er det De sier? Er det ikke bare min bil som er ramponert? Jeg må straks ringe til min datter og fortelle denne strålende nyhet!

— Da, fortalte mannen som ringte meg, — ble jeg forferdelig skamfull.

Det er femti år siden «Donau» la fra kai.

Den seiler ennå. Om to dager er den fremme.

M.9-92

Giftspreders

Vi har før påpekt at Aftenpostens Magne Skjæraasen er en giftspreders av første rang. 3. oktober spredte han sin gift på følgende måte: «I dette landet er det femti år siden politikk ble drevet med køllevold, trusler og hemmelige angiver-arkiver.»

Hvis den gode Skjæraasen hadde eid et minimum av objektivitet, kunne han f.eks. isteden ha skrevet: «For femti år siden var det en gjeng kjekkasser i dette land som dro på skauen for å leke krig. De drev sabotasje og likviderte politiske motstandere for å øve seg. Om makthaverne dengang ikke hadde vært så moderate som de var, ville disse krigslekende spirrevippene ha nedkalt store ulykker over det norske folk.»

-Magne Skjæraasen
Aftenposten 28/11-92